A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2008. február 28. *

A C-398/05. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Finanzgericht Düsseldorf (Németország) a Bírósághoz 2005. november 15-én érkezett, 2005. november 2-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **AGST Draht- und Biegetechnik GmbH**

és

a **Hauptzollamt Aachen**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, G. Arestis (előadó), R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský és T. von Danwitz bírák,

* Az eljárás nyelve: német.

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. június 21-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az AGST Draht- und Biegetechnik GmbH képviseletében P. Henseler és T. Lieber Rechtsanwälte,

– az Európai Közösségek Tanácsa képviseletében J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. Berrisch Rechtsanwalt,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében T. Scharf és K. Gross, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az 1 mm vagy annál nagyobb átmérőjű, Indiából származó rozsdamentes acélhuzalokra kivetett végleges kiegyenlítő vámról és az ideiglenes vám végérvényes beszedéséről, valamint az 1 mm vagy azt meghaladó átmérőjű, a Koreai Köztársaságból származó rozsdamentes acélhuzalok behozatalával kapcsolatos eljárás megszüntetéséről szóló, 1999. július 12-i 1599/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 189., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 32. kötet, 31. o.) érvényességére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az AGST Draht- und Biegetechnik GmbH (a továbbiakban: AGST) és a Hauptzollamt Aachen (a továbbiakban: Hauptzollamt) közötti jogvita keretében terjesztették elő, ez utóbbi által az AGST-re kivetett 1 mm vagy annál nagyobb átmérőjű, Indiából származó, a Kombinált Nómenklatúra (a továbbiakban: KN) 7223 00 19 vámtarifaalszáma alá besorolt rozsdamentes acélhuzalokra kivetett kiegyenlítő vám tárgyában.

Jogi háttér

3 A kiegyenlítő vámoknak az Európai Közösség általi bevezetését szabályozó rendelkezéseket a 2004. március 8-i 461/2004/EK tanácsi rendelettel módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló, 1997. október 6-i 2026/97/EK tanácsi rendelet (HL 288., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 78. o.; a továbbiakban: alaprendelet) tartalmazza.

4 Az alaprendelet 1. cikkének (1) bekezdése ekként rendelkezik:

„Kiegyenlítő vám bármiféle közvetlen vagy közvetett módon megadott támogatás összegének a kiegyenlítése céljából kivethető bármely olyan termék gyártása, termelése, exportálása vagy szállítása vonatkozásában, amelynek a Közösségben történő szabad forgalomba bocsátása kárt okoz."

5 A rendelet 8. cikkének (7) bekezdése ekként rendelkezik:

„A Közösség érintett gazdasági ágazata számára sérelmet előidéző támogatott importon kívül egyidejűleg más ismert tényezőket is figyelembe kell venni annak biztosítása érdekében, hogy az egyéb ilyen tényezők által előidézett sérelmek [helyesen: kár] hatásai ne legyenek a (6) bekezdés rendelkezési értelmében a kérdéses támogatott import által előidézett hatásoknak tulajdoníthatók. E vonatkozásban figyelembe vehető tényező a nem támogatott import mennyisége és piaci ára, a keresletcsökkenés vagy a fogyasztási minták megváltozása, a korlátozó kereskedelmi gyakorlatok alkalmazása és versengés a kérdéses harmadik ország és a Közösség termelői között, a technológiai fejlődés, az exportteljesítmények, valamint a Közösség érintett gazdasági ágazatának termelékenysége."

Az 1599/1999 rendelet

6 Az Európai Közösségek Bizottsága 1999. március 23-án elfogadta az 1 mm vagy annál nagyobb átmérőjű, Indiából és a Koreai Köztársaságból származó rozsdamentes acélhuzalokra kivetett ideiglenes kiegyenlítő vámról szóló 618/1999/EK rendeletet (HL L 79., 25. o.; a továbbiakban: ideiglenes rendelet).

7 Ezt követően 1999. július 12-én a Tanács elfogadta az 1599/1999 rendeletet az Indiából származó behozatalra kivetett végleges kiegyenlítő vámról és a Koreai Köztársaságból származó behozatalra vonatkozó eljárás befejezéséről.

8 Egy másik eljárásban, amely a rozsdamentes acélrudakra vonatkozott, a Tanács elfogadta az Indiából származó rozsdamentes acélrudakra kivetett végleges kiegyenlítő vámról és az ideiglenes vám végérvényes beszedéséről szóló, 1998. november 13-i 2450/98/EK rendeletet (HL L 304., 1. o.). Ezt a rendeletet az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága a T-58/99. sz., Mukand és társai kontra Tanács ügyben 2001. szeptember 19-én hozott ítéletével (EBHT 2001., II-2521. o.) megsemmisítette.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

9 Az AGST a legnagyobb német rugalmas rozsdamentes acélhuzalgyártók egyike. Ez a társaság 2000. augusztus 7-én és november 17-én a KN 7223 00 19 vámtarifaalszámának megfelelő, 1 mm vagy annál nagyobb átmérőjű rozsdamentes acélhuzalt jelentett be a Hauptzollamtnál szabad forgalomba bocsátás céljából.

10 Az AGST az Egyesült Arab Emírségeket jelölte meg az áruk származási helyeként, és egyebekben benyújtotta a Link Middle East Ltd által az AGST részére kiállított számlákat, valamint az A típusú formanyomtatványon a származási bizonyítványokat, amelyek szerint az árukat az Egyesült Arab Emírségekben gyártották.

11 Az Európai Csalászelleni Hivatal (OLAF) vizsgálata azonban feltárta, hogy a behozott áruk származási országa valójában India. Az OLAF szerint ugyanis a Link Middle East Ltd által 1999 júniusa és 2000 decembere között a Közösségbe behozott rozsdamentes acélhuzalokat a mumbai (India) székhelyű Venus Wire Industries Ltd nevű társaság gyártotta.

12 A Hauptzollamt a 2003. július 30-i határozattal az 1599/1999 rendelet alapján az említett vámáru-nyilatkozatok vonatkozásában utólagosan vámot, illetőleg kiegyenlítő vámot vetett ki 4 034,79 DEM és 59 513,21 DEM összegben.

13 A Hauptzollamt a 2004. június 29-i határozattal elutasította az AGST-nek az említett vámok kivetésével szembeni fellebbezését. Az AGST 2004. július 21-én keresetet indított e határozat ellen a Finanzgericht Düsseldorf előtt, amelyben többek között arra hivatkozik, hogy a kiegyenlítő vám utólagos kivetése jogellenes, mivel az 1599/1999 rendelet érvénytelen.

14 E körülmények között a Finanzgericht Düsseldorf az eljárás felfüggesztéséről határozott, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Alkalmazhatatlan-e az […] 1599/1999 […] rendelet, mivel annak alapján kiegyenlítő vámot kell kivetni a Venus Wire Industries Ltd által Mumbaiban (India) gyártott, a [KN] 7223 00 19 [vámtarifaalszám alá tartozó] acélhuzalokra?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

15 Az iratokból kitűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy érvénytelen-e az 1599/1999 rendelet, mivel nyilvánvalóan téves az Európai Unió Tanácsának arra vonatkozó értékelése, hogy fennáll-e a közösségi gazdasági ágazatot ért kár, valamint hogy fennáll-e okozati összefüggés e kár és a rozsdamentes acélhuzalok támogatott behozatala között. Ebben a tekintetben ez a bíróság azt kérdezi, hogy az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítélete, amely megsemmisítette az Indiából származó, a KN 7222 20 11, 7222 20 21, 7222 20 31 és 7222 20 81 vámtarifaalszám alá besorolt rozsdamentes acélrudakról szóló 2450/98 rendeletet, alkalmazható-e az alapügyben az 1599/1999 rendelet érvényességének értékelésére.

A felek érvei

16 Az AGST úgy véli, hogy az 1599/1999 rendelet semmis, mivel nyilvánvalóan téves a Tanácsnak a közösségi gazdasági ágazatot ért kár fennállására, valamint e kár és a rozsdamentes acélhuzalok támogatott behozatalai közötti okozati összefüggés fennállására vonatkozó értékelése. A közösségi intézmények ugyanis nem vették kellően figyelembe az exportőr indiai gyártók azon kifogását, amely szerint a rozsdamentes acélból készült lapos áruk közösségi gyártói e közösségi gazdasági ágazatnak egy „ötvözetifelár-kartell" létrehozásával okoztak kárt.

17 A tárgyaláson az AGST előterjesztette, hogy a lapos áruk esetében az ötvözeti felárat – amely az acéláruk árának meghatározása során alkalmazott együttható – mesterségesen megnövelték egy 1,35 mértékű termelékenységi tényezővel. Az acélhuzalokra alkalmazott ötvözeti felárat a lapos árukra alkalmazott ötvözeti felárnak egy szintén 1,35 mértékű tényezővel való megszorzásával határozták meg, amely az acélhuzalok esetében szükségszerűen megnövelte az említett ötvözeti felárat.

18 Az AGST ezenkívül rámutat, hogy analógia útján alkalmazni kell az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítéletét, és meg kell állapítani az 1599/1999 rendelet érvénytelenségét.

19 Az AGST ezenkívül előterjeszti, hogy a lapos árukra vonatkozó ötvözetifelár-kartell létezését illetően közömbös, hogy az acélhuzalt nem lapos árukból gyártják, illetve hogy az acélhuzalok és a lapos áruk gyártói nem mindig azonosak. A Bizottság már megállapította e kartell létezését, amely – amint azt az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítéletében megállapította – befolyásolta a rozsdamentes acélrudak árait.

20 Az AGST azt állítja, hogy az említett kartell befolyásolta a rozsdamentes acélhuzal árait is. Ugyanis semmi sem különbözteti meg a rozsdamentes acélrudakat a rozsdamentes acélhuzaltól, mivel mindkettő a hosszú áruk közé tartozik. Egyebekben a lapos áruk jelentősége miatt a rozsdamentes acéláruk piacán az árak változását nagyon gyakran az ezen áruk gyártói által hozott árakról szóló döntések határozzák meg.

21 Az AGST előterjeszti, hogy az 1599/1999 rendelet a preambulumbekezdéseiben ugyanazt az indokolást ismétli meg, mint a 2450/98 rendelet, amelyet az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítélete megsemmisített.

22 Az AGST szerint mivel semmi sem különbözteti meg a rozsdamentes acélrudakat a rozsdamentes acélhuzaloktól, az ötvözetifelár-kartell ugyanolyan mértékben befolyásolta a rozsdamentes acélhuzalok és rozsdamentes acélrudak árait. Így az 1599/1999 rendelet éppúgy nyilvánvaló értékelési hibában szenved, mint a rozsdamentes acélrudak támogatott behozataláról szóló 2450/98 rendelet.

23 A Bizottság azonban azt állítja, hogy a közösségi intézmények mind az ideiglenes rendeletben, mind az 1599/1999 rendeletben megvizsgálták az indiai gyártóknak a lapos áruk közösségi gyártói közötti ötvözetifelár-kartell létezésére vonatkozó kifogásait.

24 Ebben a vonatkozásban a Bizottság megjelöli, hogy megállapította többek között az ideiglenes rendelet (212)–(216) preambulumbekezdésében, hogy a rozsdamentes acélhuzalokat nem lapos áruk felhasználásával gyártották, és a közösségi gazdasági ágazat gyártói által alkalmazott eladási árak összehasonlítása feltárta, hogy ezek az árak az azonos modellek esetében különböznek.

25 Egyebekben az említett preambulumbekezdések megjelölik, hogy az ötvözeti felár a rozsdamentes acélhuzaláruk árának csak csekély százalékát tette ki. A Tanács ezt követően az 1599/1999 végleges rendelet (93) preambulumbekezdésében megerősítette ezeket a megállapításokat.

26 Ezenkívül a Tanács és a Bizottság úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítéletének következtetéseit az 1599/1999 rendelet érvényességének vizsgálata céljából nem lehet alkalmazni.

Ebben a tekintetben a közösségi intézmények e rendeletben helyesen jutottak arra az eredményre, hogy az ötvözeti felár alkalmazása, amely a kérdéses áruk teljes árának csak csekély százalékát teszi ki, nem teszi kétségessé a végső árak súlyozott átlagának megbízhatóságát a közösségi gazdasági ágazatot ért kár meghatározása céljából.

27 Az említett intézmények mindenesetre megjelölik, hogy az 1599/1999 rendeletben szereplő végső árak súlyozott átlagán alapuló, és a kárra, valamint a kár és az alapügyben szóban forgó áruk támogatott behozatalai közötti okozati összefüggésre vonatkozó észrevételek nem tartalmaznak nyilvánvaló értékelési hibát.

28 E kár meghatározásának keretében a két lényeges tényező egyrészt az Indiából származó behozatal jelentős árleszorító hatása, másrészt a közösségi gazdasági ágazat eladási árainak jelentős csökkenése. Ebből következően az említett behozatalok esetében még annak feltételezése esetén is fennmaradna egy körülbelül 17%-os árleszorítás, hogy az ötvözeti felár a Közösségben az összes nettó árat megnövelte, és ezenkívül ez a növekedés teljes egészében versenyellenes magatartásnak tudható be.

A Bíróság válasza

29 Meg kell vizsgálni, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló hibát követtek-e el a közösségi gazdasági ágazatot ért kár, valamint e kár és a rozsdamentes acélhuzalok támogatott behozatalai közötti okozati összefüggés értékelése során.

30 A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis rámutat, hogy az 1599/1999 rendelet a 2450/98 rendeletben szereplővel megegyező indokolással utasítja el az exportőr indiai gyártóknak a közösségi gyártó korlátozó gyakorlataira – azaz az ötvözeti felár egységes alkalmazására – vonatkozó kifogásait.

31 Emlékeztetni kell egyrészt, hogy az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése szerint a Közösség érintett gazdasági ágazata számára kárt okozó támogatott behozatalon kívül egyidejűleg más ismert tényezőket is figyelembe kell venni annak biztosítása érdekében, hogy az egyéb ilyen tényezők által okozott károk hatásai ne legyenek az ugyanezen cikk (6) bekezdésének rendelkezései értelmében a kérdéses támogatott behozatal által előidézett hatásoknak tulajdoníthatók.

32 Az említett cikk tájékoztató jelleggel közli, hogy e vonatkozásban figyelembe vehető tényezők a korlátozó kereskedelmi gyakorlatok alkalmazása és versengés a kérdéses harmadik ország és a Közösség gyártói között.

33 Másrészt rá kell mutatni, hogy a közös kereskedelempolitika, és különösen a kereskedelempolitikai védintézkedések területén a Közösség intézményei széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan (lásd a C-351/04. sz., Ikea Wholesale ügyben 2007. szeptember 27-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-7723. o.] 40. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

34 Ezeken túlmenően az állandó ítélkezési gyakorlat szerint közösségi gazdasági ágazatot ért kár fennállásának megállapítása összetett gazdasági helyzetek értékelését feltételezi, és így az ilyen értékelés bírósági felülvizsgálatának az eljárási szabályok betartásának, a vitatott módszer végrehajtásához kiválasztott tények tényszerű pontosságának, ezen tények értékelése során a nyilvánvaló hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell korlátozódnia (lásd a fent hivatkozott Ikea Wholesale ügyben hozott ítélet 41. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ez a helyzet különösen a támogatásellenes eljárásban azon tényezők meghatározása esetében, amelyek a közösségi gazdasági ágazatnak kárt okoznak.

35 A kár meghatározása során a Tanács és a Bizottság kötelesek megvizsgálni, hogy az a kár, amelyet el akarnak fogadni, ténylegesen a támogatott behozatalból ered-e, valamint figyelmen kívül kell hagyniuk minden egyéb tényezőből eredő, és különösen a közösségi gyártók saját magatartása által okozott kárt (a C-358/89. sz., Extramet Industrie kontra Tanács ügyben 1992. június 11-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-3813. o.] 16. pontja).

36 Ebben a tekintetben meg kell jegyezni, hogy az AGST azon érvelésének megcáfolása céljából, amely szerint az indiai gyártóknak a lapos áruk ötvözetifelár-kartellre vonatkozó kifogásait a közösségi intézmények nem vizsgálták meg, az említett intézmények a Bíróság előtti eljárás során utaltak az 1599/1999 rendelet (93) preambulumbekezdésére, amely megerősítette az ideiglenes rendelet (209)–(216) preambulumbekezdésében megfogalmazott megállapításokat, miszerint egyik érdekelt fél sem terjesztett elő új érvet az exportőr indiai gyártók azon kifogásaira vonatkozóan, hogy az e közösségi gazdasági ágazat által a támogatásellenes eljárás keretein belül beszolgáltatott minden adatot mesterségesen megnöveltek az ötvözeti felár rendszerének egységes közösségi alkalmazása miatt.

37 Az ideiglenes rendelet (210) és (211) preambulumbekezdésében megállapításra került, hogy az ötvözetifelár-kartellt versenyellenes magatartásnak minősítő határozat a lapos árukra vonatkozott, és nem hosszú árukra, amelyekhez az alapügyben szóban forgó rozsdamentes acélhuzalok tartoznak. Az exportőr gyártók azonban előterjesztették, hogy a lapos áruk esetében fennálló jogellenes magatartás a hosszú áruk esetében is szinergikus hatásokkal és következményekkel jár.

38 Ebben a tekintetben a Bizottság az ideiglenes rendelet (212) preambulumbekezdésében az exportőr gyártók ezen érvelésének megcáfolása céljából előterjesztette, hogy a rozsdamentes acélhuzalokat műszaki okokból nem lapos árukból gyártják, ennélfogva kétséges, hogy az utóbbiak esetében megállapított összehangolt magatartás az előbbiek vonatkozásában következményekkel járhat. A Bizottság ehhez hozzáfűzte, hogy a lapos áruk és a hosszú áruk gyártói nem azonosak, és az utóbbiakból jóval több van az előbbieknél.

39 E preambulumbekezdésekből következik, hogy az AGST állításával ellentétben a közösségi intézmények – az alaprendelet követelményének megfelelően a támogatott behozataltól különböző minden egyéb tényezőből eredő kárt figyelmen kívül hagyva – megvizsgálták, hogy a közösségi gazdasági ágazat által a támogatásellenes eljárás keretén belül benyújtott adatokat befolyásolhatta-e az ötvözeti felár rendszerének a lapos áruk gyártói általi összehangolt alkalmazása.

40 Érvelésének alátámasztása érdekében az AGST előadja, hogy az ideiglenes rendelet (209)–(216) preambulumbekezdése, amelyek értelmében a Bizottság elutasította az indiai gyártóknak az ötvözetifelár-kartell létezésére vonatkozó kifogását, összességükben megfelelnek a 2450/98 rendelet (43), (46) és (47) preambulumbekezdésének, amelyek esetében az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítéletében megállapította, hogy nyilvánvaló értékelési hibákat tartalmaznak.

41 Ebben a tekintetben az iratokból kitűnik, hogy az 1599/1999 és a 2450/98 rendeletek a hosszú áruk kategóriájába tartozó rozsdamentes acélárukra vonatkoznak. Az egyebekben nem vitatott, hogy a rozsdamentes acélhuzalok esetében alkalmazott ötvözeti felárat az acélrúdgyártók is ugyanígy határozták meg, azaz a lapos acéláruk esetében alkalmazott ötvözeti felár 1,35-ös tényezővel való megszorzása útján.

42 Így az a kérdés merül fel, hogy a lapos acéláruk gyártóinak az ötvözetifelár-kartell egységes alkalmazásával kapcsolatos versenyellenes magatartása az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése értelmében vett ismert tényezőnek minősült-e a rozsdamentes acélhuzalok ágazata esetében.

43 Ebben az összefüggésben az Elsőfokú Bíróságnak a fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítélete, amelyre az AGST hivatkozott, a rozsdamentes lapos acéláruk közösségi gyártói által alkalmazott ötvözeti felár összegének versenyellenes meghatározására vonatkozik, amely jelentősen befolyásolta és mesterségesen megnövelte az acélrudak árát, ezáltal ezek az árak megbízhatatlanokká váltak a közösségi gazdasági ágazatot ért kár meghatározásának céljára.

44 Az Elsőfokú Bíróságnak ebben az ítéletben az volt az álláspontja, hogy jóllehet nem volt bizonyított, hogy a rozsdamentes acélrudak végső eladási árait a közösségi gyártók összehangoltan határozták meg, a közösségi intézmények – azáltal, hogy nem vették figyelembe a rozsdamentes acélrudak közösségi gyártóinak egységes és állandó ipari gyakorlatát, amely azzal az objektív hatással járt, hogy a lapos áruk gyártói közötti összehangolással elért mesterséges árnövekedés ezen áruk piacain automatikusan tükröződött – elmulasztottak figyelembe venni a támogatott behozatalon kívül egy másik ismert tényezőt, amely a Közösség gazdasági ágazata számára egyidejűleg kárt okozhatott.

45 Meg kell tehát vizsgálni, hogy az ötvözeti felárnak a lapos áruk gyártói általi összehangolt alkalmazása – amelyről az Elsőfokú Bíróságnak a fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítéletében az volt az álláspontja, hogy az gyakorolhatott jelentős hatást a rozsdamentes acélrudak áraira – a rozsdamentes acélhuzalok áraira is ilyen befolyást gyakorolt volna-e az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdése értelmében.

46 Ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy a közösségi intézmények jelezték azt, hogy a rozsdamentes acélhuzalok ötvözeti felára a végső ár részeként már érvényesítésre került.

47 Ezen intézmények szerint a rozsdamentes acélhuzalok ötvözeti felára a vizsgálati időszak során átlagosan ezen áruk nettó ára súlyozott átlagának 5%-ánál alacsonyabb volt. Még annak feltételezése esetén is, hogy az ötvözeti felár összegét befolyásolta a lapos áruk gyártóinak versenyellenes magatartása, az ötvözeti felár mesterséges megnövelése által a rozsdamentes acélhuzalok nettó árának súlyozott átlagára gyakorolt hatás olyan csekély, hogy az nem teheti kétségessé ezen árak megbízhatóságát.

48 Az AGST előterjeszti, hogy ha a rozsdamentes acélrudak esetében az ötvözeti felár mesterségesen megnövelte az árakat, mivel azt egy 1,35-ös termelékenységi tényezővel megszorozták, akkor az szükségszerűen mesterségesen megnövelte a rozsdamentes acélhuzalok árát is. Ebben a tekintetben az AGST azt állította a tárgyaláson, hogy a vizsgálati időszak során a rozsdamentes acélhuzalok ötvözeti felára mindenesetre magasabb volt, mint a Bizottság által előterjesztett 4 vagy 5%.

49 A közigazgatási eljárás során az exportőr gyártók jelezték, hogy azok a közösségi gyártók, akik a rozsdamentes acélhuzalok esetében ötvözeti felárat alkalmaztak, annak összegét az acélrúdgyártókhoz hasonlóan úgy határozták meg, hogy a lapos acéláruk esetében alkalmazott ötvözeti felárat megszorozták egy 1,35 mértékű

tényezővel, amely azzal az objektív hatással járt, hogy a lapos áruk gyártói közötti összehangolás révén elért mesterséges árnövekedés ezen áruk piacain automatikusan tükröződött.

50 Ugyanakkor az AGST egyáltalán nem nyújtott be bizonyítékot a lapos áruk árának és a rozsdamentes acélhuzalok árának a huzalok gyártói által a lapos áruk esetében alkalmazott ötvözeti felár vonatkozásában az 1,35 mértékű termelékenységi tényező egységes alkalmazása miatti párhuzamos változása tekintetében, amely alátámaszthatná, hogy a lapos áruk gyártóinak versenyellenes magatartása olyan jelentős hatást gyakorolhat a rozsdamentes acélhuzalok árszintjére, amely alkalmas azok mesterséges megnövelésére.

51 Az alapügyben a közösségi intézmények nem mulasztottak el figyelembe venni egy olyan ismert tényezőt, mint az ötvözeti felár alkalmazási rendszere. Ezek az intézmények ugyanis megvizsgálták az ötvözeti felár alkalmazásának tényezőjét, és arra az eredményre jutottak, hogy az a végső ár csekély százalékát teszi ki. E körülmények között a rendelet érvénytelenségére hivatkozó feleknek kell olyan bizonyítékokat előterjeszteni, amelyek alkalmasak annak igazolására, hogy az ötvözeti felárnak a lapos áruk gyártói általi összehangolt alkalmazása olyan jelentős hatással járt volna, hogy a rozsdamentes acélhuzalok végső árai már nem használhatók a közösségi gazdasági ágazatot ért kár fennállásának, valamint e kár és a támogatott behozatal közötti okozati összefüggés megállapítására.

52 Márpedig az iratok egyáltalán nem tartalmaznak olyan tényt, amely alapján megállapítható lenne, hogy a közösségi intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el azáltal, hogy a kár fennállása, valamint e kár és a támogatott behozatalok közötti okozati összefüggés meghatározása során arra támaszkodtak, hogy hiányoznak az e behozatalon kívüli olyan tényezők, amelyek – az AGST szerint – a közösségi gazdasági ágazgatnak egyidejűleg kárt okoztak.

53 Az AGST kizárólag az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott Mukand és társai kontra Tanács ügyben hozott ítéletére támaszkodott annak előterjesztése érdekében, hogy ezen ítélet következtetéseinek az 1599/1999 rendeletre is vonatkozniuk kell, mivel a rozsdamentes acélhuzalok éppúgy, mint a rozsdamentes acélrudak az úgynevezett hosszú áruk kategóriájába tartoznak, valamint a két áru esetében az ötvözeti felár kiszámításának hasonlóságára.

54 Egyáltalán nem nyújtottak be arra vonatkozó adatot, hogy a lapos áruk esetében az ötvözeti felár egységes alkalmazása a rozsdamentes acélhuzalok globális árszintjének olyan növekedéséhez vezetett volna, hogy ezen utóbbi áruk végső árait ne lehetne a közösségi gazdasági ágazat által a támogatott behozatal miatt elszenvedett kár meghatározása céljából megbízható mutatónak tekinteni.

55 Az előzőekből következik, hogy az előterjesztett kérdés vizsgálata nem tárt fel semmilyen olyan tényt, amely befolyásolná az 1599/1999 rendelet érvényességét.

A költségekről

56 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az előterjesztett kérdés vizsgálata nem tárt fel semmilyen olyan tényt, amely befolyásolná az 1 mm vagy annál nagyobb átmérőjű, Indiából származó rozsdamentes acélhuzalokra kivetett végleges kiegyenlítő vámról és az ideiglenes vám végérvényes beszedéséről, valamint az 1 mm vagy azt meghaladó átmérőjű, a Koreai Köztársaságból származó rozsdamentes acélhuzalok behozatalával kapcsolatos eljárás megszüntetéséről szóló, 1999. július 12-i 1599/1999/EK tanácsi rendelet érvényességét.

Aláírások